Освітній проєкт
«Чоботар – майстер добрих справ! Взуваємо Київ у турботу!»

Підготувала і провела Наталія ЛУК'ЯНЧУК,
вихователь ЗДО № 431 Шевченківського р-ну м. Києва

Паспорт проєкту

***Тип**: короткотривалий, пізнавально-творчий, присвячений Міжнародному дню чоботаря, як заклик відзначити і підтримати ремісників, які продовжують традиції якісного виготовлення та ремонту взуття. Це день визнання важливості їхньої роботи в нашій історії та культурі.

***Тривалість**: 5 днів (23-27.11.2026)

***Учасники**: діти старшого дошкільного віку, вихователі, родини вихованців.

***Освітня та парціальна програми**: «Дитина», «Я-КИЯНИН».

***Форми реалізації**: бесіди, спостереження, дослідження, ігри, творчі майстерні, сюжетно-рольова гра, спільна діяльність із родинами.

***Продукт проєкту**: створення колективної роботи «Маленькі кияни для Києва: добрими кроками»: велика карта Києва, на якій будуть розміщені власноруч виготовлені дітьми паперові черевички. Кожен черевичок – це маленька добра справа, яку дитина готова зробити для когось із своєї групи, свого садочка, свого рідного міста. Облаштування виставки, макету майстерні, презентація дитячих робіт.

Методична порада – не зводити цей тиждень лише до вивчення професії чоботаря. Найцінніше тут – через одну, на перший погляд, вузьку тему показати дітям, що місто живе завдяки праці багатьох людей, що кожна професія важлива, а бути киянином – означає не лише любити своє місто, а й дбати про нього щодня.

Мета проєкту – формування у дітей уявлення про професію чоботаря, її значення в житті людей.

Завдання – розширити знання про взуття, як елемент гардеробу: його різновиди, матеріали та догляд за ним; виховувати повагу до праці майстрів, ощадливе ставлення до речей, екологічну свідомість, любов до рідного міста та відчуття причетності до життя київської громади.

Очікувані результати:

Діти:

- знають, хто такий чоботар і чим він займається;
- розрізняють види взуття за призначенням і сезоном;
- розуміють, як продовжити життя улюбленим речам;
- виявляють повагу до людей різних професій;
- усвідомлюють, що праця кожного мешканця зробить Київ кращим;
- уміють співпрацювати, домовлятися, презентувати власні ідеї.

1. Тематичне планування на тиждень

Понеділок – «Хто взуває Київ?»

Знайомство з професією чоботаря.

- Бесіда «Хто такий чоботар? Чому його праця важлива?»

- Розгляд ілюстрацій «Майстерня чоботаря».
- Дослідження інструментів: молоток, шило, колодка, щітка, сантиметр, шнурки (справжні або безпечні іграшкові замінники).
- Дидактична гра «Що потрібно майстру?»
- Мовленнєва гра «Закінчи речення: чоботар уміє…»
- Творче завдання: малюнок «Взуття моєї мрії».

Вівторок – «Взуття для кожного кроку» (сезонне взуття)

Досліджуємо світ взуття.

- Бесіда «Яке взуття носять люди в різні пори року?»
- Дослідження матеріалів: шкіра, тканина, гума, текстиль.
- Сенсорна гра «Відчуй і назви».
- Математичні ігри «Знайди пару», «Порахуй черевички», «Високе-низьке», «Маленьке-велике).
- Рухлива гра «Черевички поспішають».
- Малювання «Взуття моєї мрії».

Середа – «Взуття з історією: від минулого до сучасності»

Народні традиції та міська культура.

- Розглядання українського традиційного взуття: постоли, чоботи, личаки.
- Порівняння взуття минулого й сучасності.

- Бесіда «У чому ходили наші прабабусі та прадідусі?»
- Розгляд світлин старого Києва: як змінювалося міське життя та гардероб киян.
- Конструювання з паперу «Черевички з українським орнаментом».
- Казкова історія «Подорож одного черевичка старим Києвом».

Четвер – «Надаємо взуттю друге життя!»

Дбайливість, ощадливість та екологія.

- Проблемна ситуація «Улюблений черевичок порвався. Що робити?»
- Бесіда «Ремонтувати чи викидати?»
- Практична майстерня «Доглядаємо за взуттям»: сортування, чищення сухою щіткою, складання пар.
- Дослід «Яке взуття водонепроникне?» (зразки матеріалів).
- Рухлива гра «Чарівні чобітки». Підготовка: на підлозі або майданчику розкладені обручі (можуть бути аркуші паперу або намальовані кола) – «калюжі» і «доріжки» різного кольору чи форми. Правила гри: діти «взувають уявні чобітки» та крокують або підстрибують під музику чи лічилку. Коли ведучий називає колір або дію (наприклад, «крокуємо по синій доріжці» чи «стрибаємо через калюжі»), гравці виконують рух відповідно до завдання. За сигналом «Чобітки втомилися» діти зупиняються і присідають, а за сигналом «Чобітки біжать» знову починають рух.
- Створення колективного плаката «Ми бережемо речі».

П’ятниця – «Маленькі майстри великого Києва»

Підсумок проєкту, презентація та добрі справи.

- Виготовлення рекламної вивіски майстерні.
- Сюжетно-рольова гра «Майстерня чоботаря».
- Міні-музей: «Наше улюблене взуття».
- Презентація дитячих виробів «Взуття для киян, взуття моєї мрії».
- Вікторина «Що ми знаємо про працю чоботаря?»
- Рефлексія «Який добрий крок я можу зробити для свого міста?»
- Показ дефіле «Модне взуття для маленьких Киян»

2. Інтеграція двох програм

Освітній напрям програми «Дитина»	**Реалізація у проєкті**
Особистість дитини	Самостійність, охайність, догляд за власним взуттям
Дитина в соціумі	Професії, повага до праці, взаємодопомога
Мовлення дитини	Розповіді, загадки, опис предметів, діалоги
Дитина в сенсорно-пізнавальному просторі	Форма, розмір, матеріали, лічба, класифікація
Дитина в природному довкіллі	Ощадливість, повторне використання речей, екологічна поведінка
Гра дитини	Сюжетно-рольова гра «Майстерня чоботаря»
Дитина у світі мистецтва	Малювання, аплікація, конструювання, театралізація

«Я – КИЯНИН»:
- Я – мешканець Києва, частина міської громади.
- Я знаю, що місто створюють люди своєю працею.
- Я поважаю професії та працю інших.
- Я знаю своє місто, його вулиці, парки, установи та традиції.
- Я відповідальний за чистоту, порядок і добробут рідного міста.

Розповідь вихователя про взуттєве ремесло. Швець – це давня професія, яка розвивалася протягом віків. Слово «швець» означає майстра, який шиє і лагодить взуття. Ремесло шевця було невід'ємною частиною людської культури та суспільства. Навіть сучасне високомодне взуття шиють вручну на замовлення клієнтів. Взуття – це один з винаходів людства, що значно вплинув на розвиток та якість життя людини. А зручне й якісне взуття – це велика цінність! Чоботарі не лише створюють взуття, але й ремонтують та реставрують його, щоб наші омріяні черевички ходили ще трохи довше.

3. Додаткові інтерактивності (підбірка з терен інтернету)

Пропонуємо додати кілька незвичайних форм роботи, щоб проєкт запам'ятався дітям. De schoenenwinkel — Kleuteridee

1. Відкриваємо чоботарню

Діти розподіляють ролі: майстер, адміністратор, замовник, кур'єр.

Kom bij HEMA je schoentje zetten

2. Дизайн-студія «Взуття для киян»

Створення незвичайної моделі взуття для прогулянок Києвом.

Shoe Matching Game Learning Toy for Preschool Kids - Concentration and Matching Educational Playset for Boys and Girls | Fruugo US

3. Детективне бюро «Знайди загублений черевичок»

Логічні завдання, пошук пар, розшифрування підказок.

Kleine Klimaschützer | Landkreis Bayreuth - Klima

4. Маршрут добрих кроків

Створення карти Києва з добрими справами: допомогти, привітатися, прибрати, подякувати.

За можливості запросити майстра з ремонту взуття на зустріч із дітьми. Інструменти демонструвати лише безпечні, а справжні гострі інструменти тримати поза доступом дітей, або відвідати найближчу майстерню з ремонту взуття.

4. Участь родини у проєкті

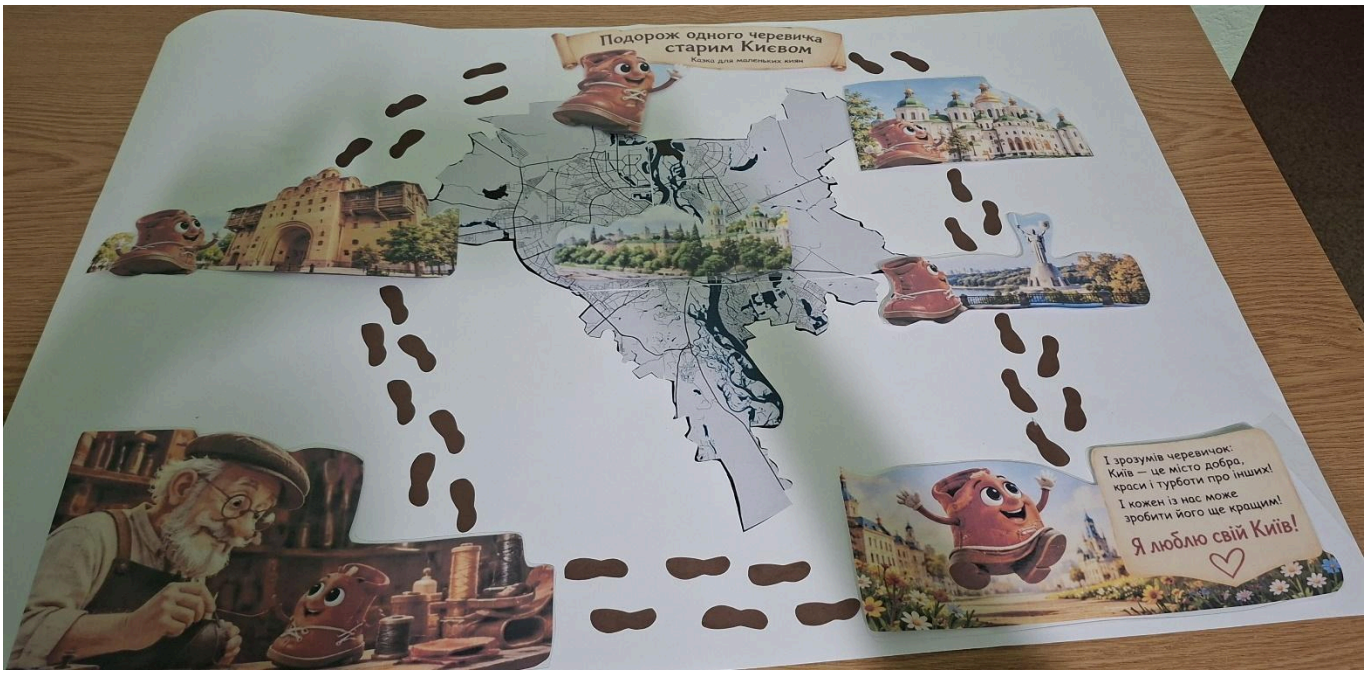
Запропонували родинам невеличке домашнє дослідження з теми **«Історія однієї пари взуття»**

- Розпитати бабусю чи дідуся, яке взуття вони носили в дитинстві.
- Знайти старі світлини родичів, де було б видно взуття.
- Дізнатися, чи доводилося чи доводиться членам родини користуватися послугами чоботаря.
- Принести в групу фотографію або розповісти коротку сімейну історію.
- Запропонувати родинам в рандомному порядку обради популярні українські приказки та прислів'я про взуття і поговорити з дітьми про їхнє значення:

«Пана видно по халявах» – про те, як по взуттю судять про достаток і статус людини.
«Пан у чоботях ходить, а босі сліди лишає» – про удаваний достаток, коли зовні людина виглядає заможніше, ніж є насправді.
«Хоч на підошви глянь, так гарне» – схвальний вислів про якісне, добротне взуття.
«Кожному своя колодка до пари» – кожному підходить своє, відповідно до характеру, можливостей чи обставин.
«Не в свої чоботи ногу пхати» – братися не за свою справу або займати чуже місце.
«Де не ступить – там і сліди лишає» – про людину, яка скрізь помітна або всюди встигає.

5. Підсумкова подія проєкту

- виставка дитячих робіт «Взуття моєї мрії»;
- презентація макета «Майстерня чоботаря»;
- показ дефіле «Модне взуття для маленьких киян»;
- гра-вікторина «Хто працює, щоб нам було зручно?»;
- створення спільного плаката «Чоботар – взуваємо Київ у турботу!».

Подорож одного черевика
старим Києвом
Казка для маленьких киян
І зрозумів черевичок:
Київ — це місто добра,
краси і турботи про інших!
І кожен із нас може
зробити його ще кращим!
Я люблю свій Київ!